

Arrest

nr. 188 195 van 9 juni 2017
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 21 september 2015 België zijn binnengekomen, samen met hun vijf minderjarige kinderen, dienden op 22 september 2015 een asielaanvraag in. Verzoekers' vingerafdrukken werden genomen naar aanleiding van een visumaanvraag voor Griekenland.

1.2. Op 31 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De beslissing genomen ten aanzien van verzoeker, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 22/09/2015"

U werd op 28 juli 2016 van 09.01u. tot 17.40u. op gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en nogmaals op 26 september 2016 van 11.47u. tot 14.13u., telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester Catherine Smekens loco meester Franz Geleyn, was gedurende beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Fallujah in de provincie Al Anbar te Irak op 7 juli 1970. U heeft tot 2004 in Fallujah gewoond. Daarna heeft u in Bagdad gewoond. U werkte er in de Groene Zone. In 2008 keerde u terug naar Fallujah, waar u vervolgens tot 2012 heeft verbleven. In 2012 ging u naar Amman in Jordanië, waar u zou hebben verbleven tot halverwege 2014. Rond juli 2014 bent u zich opnieuw gaan vestigen in Bagdad, dit keer in de wijk Hurriya. Dit was tevens uw laatste gewoontelijke verblijfsadres in Irak. Voorts bent u van de soennitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Isawi en de stammenconfederatie (qabila) Albu Issa.

U heeft vier broers en twee zussen. Drie van uw broers zouden momenteel in Irak woonachtig zijn, evenals uw twee zussen. Uw zus Sura is getrouwd en woont volgens u in Kirkook. Uw broer A. (A. K. M.– Ovr. (...)) is ook naar België afgereisd om asiel aan te vragen.

Uw vader is momenteel woonachtig in Ameriyat al Fallujah. Uw vader was binnen het militaire stelsel onder het regime van Saddam Hussein belast met interne veiligheid en orde. Uw vader was tevens prominent lid van de Baathpartij, waar hij de rang van Udw Firqah (senior lid van een groep) had. U was zelf ook lid van de Baathpartij en bereikte de rang van Udw Mutataib (gewoon lid).

U heeft de militaire academie doorlopen en u bent aan de slag gegaan bij de luchtmacht. Na de val van het regime van Saddam Hussein heeft u voor een Brits bedrijf in de Groene Zone gewerkt. In 2009 bent u opnieuw bij de Iraakse luchtmacht terecht gekomen. U was gestationeerd bij eskadron 23, die drie C-130 vrachttoestellen ter beschikking had en werd geleid door brigadegeneraal K. U zou hier gewerkt hebben tot midden 2012. Sindsdien heeft u geen dienstverband meer gehad.

Toen u in 2009 aangeworven werd, had u dat te danken aan een Amerikaan die op dat moment op de luchthaven werkzaam was. Eenmaal in dienst bleek u met één militaire rang gedegradeerd te zijn, ondanks u er voorheen nadrukkelijk op had aangedrongen dat u enkel in dienst wenst te treden met behoud van de rang die u reeds onder het regime van Saddam Hussein had verworven. Al kort na uw aantreden bleken er voor u geen taken te zijn. Een andere Amerikaan vroeg zich af waarom u als piloot niet aan het vliegen was en nam u onder zijn hoede. Omwille van uw soennitische achtergrond zou u worden achtergesteld. U werd verboden om nog langer een vliegtuig te besturen, ondanks het feit dat u als één van de beste geslaagd zou zijn voor een training in de Oekraïne om een Antanov vrachttoestel te mogen besturen. U werd op een gegeven moment geschorst en er werd een onderzoek naar u ingesteld door de militaire inlichtingendienst. In 2011 heeft de toenmalige eerste minister van Irak, Nouri Al Maliki, alle militaire eenheden een promotie geschonken van één jaar anciënniteit. Dankzij deze anciënniteitsverhoging werd u gepromoveerd tot Majoor (Mukadem). Op 13 juni 2012 werd u door brigadegeneraal K. gebeld. Hij vertelde u dat u zich moest gaan aanbieden bij de 5e afdeling van de inlichtingendienst in Khadamiyah, de afdeling die al sedert de tijd van Saddam Hussein bekendstaat als de martelafdeling waar niemand levend uitkomt. Sindsdien bent u niet meer naar uw werk gegaan.

Op 19 september 2012 bent u naar Jordanië gevlucht. U bent daar van start gegaan met een 55.000 US dollar kostende opleiding voor piloot in de burgerluchtvaart aan de Royal Jordanian Air Academy in Amman. U zou de kosten van de opleiding inclusief uw verblijf en dat van uw gezin zelf bekostigd hebben. Op 11 december 2013 werd u bij verstek veroordeeld voor desertie uit het leger. In 2014 bent u teruggekeerd naar Irak, omdat er een amnestiewet is uitgevaardigd voor gedeserteerde militairen. Een Iraakse advocaat, expert in de materie, had u overtuigd dat het geen probleem ging zijn om in aanmerking te komen voor amnestie, maar dat u wel persoonlijk aanwezig moest zijn in Bagdad. Daarop bent u zich halverwege 2014 terug gaan vestigen in Bagdad.

Op 1 september 2014 zou een gewapende groep u gewelddadig uit uw huis hebben gezet, omwille van uw soennitische achtergrond. U heeft nog aangifte gedaan in Irak, maar kort daarop bent u naar uw familie in Ameriyat al Fallujah gegaan. Van daaruit heeft u zich klaar gemaakt om via Jordanië naar België te vluchten. Uiteindelijk heeft u nog een 9-tal maanden in Ameriyat al Fallujah verbleven.

Op 16 juni 2015 bent u naar Jordanië gevlucht. U bent hier vervolgens gebleven tot 12 augustus 2015. Vervolgens heeft u uw reis voortgezet richting Turkije via de luchthaven van Amman.

U bent daarna van Turkije naar Griekenland gereisd, om via de Balkanroute in België aan te komen op 21 september 2015. Op 22 september 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een woonstkaart, verscheidene werkbades, een gerechtelijk

dossier van 9 bladzijden, een opleidingscertificaat van Antanov in de Oekraïne, een opleidingscertificaat van een technisch instituut voor luchtvaart in Jordanië, een opleidingsdossier voor luchtvaart van de Royal Jordanian Air Academy, foto's van collega's en uw werk, bewijs van uw vlucht naar de Oekraïne. Van de volgende documenten legde u kopieën neer: de pagina met uw persoonsgegevens uit uw paspoort. Op 13 oktober 2016 heeft u per fax nog de volgende documenten doorgestuurd: bewijzen van het effectieve woonadres van Sura, nogmaals de aangifte van 1 september 2014 die ook al reeds bij het gerechtelijk dossier werd neergelegd, bewijzen van betaling aan de Royal Jordanian Air Academy, nieuwsberichten over piloten en een brief van Nouri Al Maliki.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U heeft te kennen gegeven dat u in Irak uw meest recente gewoonlijke verblijfplaats had en dat u slechts tijdelijk in Jordanië woonachtig was voor de door u zelf georganiseerde en betaalde opleiding aan de Royal Jordanian Air Academy. Eveneens zou u geen familie in Jordanië hebben (gehoorverslag CGVS I, dd. 28/7/2016, p. 3-7 en gehoorverslag CGVS II, dd. 26/9/2016, p. 2-5). U bent er echter niet in geslaagd om uw verklaringen rond uw recentelijke herkomst aannemelijk te maken. Nochtans is dit noodzakelijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan uw vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, of die u verklaarde in de toekomst te vrezen, niet aangetoond worden. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet betwist dat u een Irakees van nationaliteit bent en daar lange tijd heeft gewoond, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u in Irak verbleef in 2014, de periode waarin een gewapende groepering u gewelddadig uit huis zou hebben gezet en u bedreigd met de dood, omwille van uw soennitische geloofsstrekking (CGVS I, p. 13-14). Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u Irak al lang daarvoor heeft verlaten. Bijgevolg kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Eerst en vooral heeft u getracht om uw band met Jordanië te verbergen door te stellen dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in Jordanië. Afgezien van de broer die eveneens in België asiel heeft aangevraagd zouden al uw andere broers en zussen nog in Irak woonachtig zijn (CGVS I, p. 7). Uit eigen verklaringen van M., A. en S., blijkt dat ze in Jordanië woonachtig zijn. Uw zus S. heeft bovendien verklaard als lerares werkzaam te zijn bij de Victoria school in Amman te Jordanië. Geconfronteerd met deze bevindingen ontkent u alles en zelfs nadat de facebook afprinten aan u werden getoond, ontkent u de bevindingen (CGVS II, p. 2-3). U geeft te kennen dat ze in Kirkook in Irak woonachtig is en naderhand heeft u stukken ingediend die uw claim moeten staven, waaronder facebook afdrucken waarin staat dat S. verklaart in Kirkook woonachtig te zijn. De facebookpagina van S. is echter aangepast, nadat u geconfronteerd bent geweest over de discrepantie in uw verklaringen en deze van S. op haar facebook pagina.

Eveneens kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u zich in de periode van 2008 tot 2012 weer in Fallujah bent gaan vestigen.

U geeft immers aan dat u ettelijke jaren in de streng beveiligde Groene Zone van Bagdad heeft gewoond, omdat er in verband met uw werk een veiligheidsrisico bestond om u duurzaam elders in Irak te vestigen. U verklaarde dat dit risico vooral ten aanzien van Fallujah opging (CGVS I, p. 3). Fallujah blijkt inderdaad een stad te zijn met een gevestigde aanwezigheid van soennitische militante groeperingen (zie blauwe map: *Beyond The Islamic State, Iraq's Sunni Insurgency*). Het zou dan ook

verwonderen dat u zich naderhand alsnog in Fallujah zou vestigen, uw associatie met de buitenlandse troepenmacht is immers niet van de ene op de andere dag verdwenen. Sterker nog, door te werken voor de Iraakse luchtmacht was die destijds nog altijd actueel. Dit vermoeden wordt ook bevestigd door de verklaringen van uw vrouw. Uw vrouw en uw kinderen waren het niet gewoon om in een kleine plaats te leven, zelfs al was Ameriyat Fallujah veel veiliger voor hen dan Bagdad (gehoorverslag F. CGVS II, dd. 26/9/2016, p. 7) en is uw vrouw geboren en getogen in Ameriyat Fallujah (gehoorverslag F. CGVS I, dd. 28/7/2016, p. 2). Uw ouders en een groot deel van uw broers en zussen wonen in Ameriyat Fallujah, maar uw werk was al zeker vanaf 2004 in Bagdad gevestigd. Het is bijgevolg geenszins aannemelijk dat u zich in Fallujah zou hebben gevestigd tussen 2008 en 2012.

Daarnaast geeft u aan dat u naar Irak bent teruggekeerd nadat u wist dat er een vonnis tegen u was uitgesproken wegens desertie. Eveneens gaf u aan dat u eerder naar Jordanië bent gevlucht uit vrees om vermoord te worden door de beruchte 5e afdeling van de inlichtingendienst in Khadamiyah. Het zou zelfs brigadegeneraal K. zijn die u naar die afdeling zou hebben gestuurd (CGVS I, p. 14-22). Het is dan bijzonder vreemd dat u onder die omstandigheden terug zou keren naar Irak en daarbij uw hele gezin meeneemt. Geconfronteerd met de geringe plausibiliteit van uw relaas, geeft u te kennen dat u zich eerst heel goed heeft laten informeren door uw advocaat. De uitvoering van de wet gebeurde echter niet zoals het beloofd was, daarom noemde u de wet schijnheilig (CGVS I, p. 15). Later verklaarde u dat u teleurgesteld was in de advocaat die u heeft getracht te overtuigen dat u zich moest overgeven en dat het vonnis eerst uitgevoerd diende te worden voordat u in beroep zou kunnen gaan (CGVS II, P. 8). U zou bovendien een correct mens zijn en u wou niet dat er een juridische zaak tegen u liep (CGVS I, p. 4), en het was volgens u noodzakelijk om te zorgen voor een goede afloop van de zaak, omdat u anders niet aan de slag kon in de burgerluchtvaart. Niet enkel zijn uw opvolgende verklaringen onderling tegenstrijdig. Ook geeft u geen bevredigende verklaring voor het feit dat u wel bijzonder veel risico genomen heeft als u werkelijk met het hele gezin naar Bagdad zou zijn afgereisd. Als u werkelijk niet aan de slag kan in de burgerluchtvaart als u ergens te boek staat als er in Irak een vonnis tegen u is uitgesproken wegens desertie, dan had die opleiding die u zogezegd 60.000 US dollar zou hebben gekost natuurlijk ook geen zin (CGVS I, p. 16). De verklaring van uw vrouw dat u nooit opgeeft en dat u onterecht veroordeeld zou zijn, is evenmin bevredigend (gehoorverslag F. CGVS II, dd. 26/9/2016, p. 5). U was immers effectief gedeserteerd en u vreesde reeds vervolging vanuit het leger en de inlichtingendienst. Vervolgens heeft uw vrouw verklaard dat Bagdad bijzonder gevaarlijk is. Er worden mensen vermoord omwille van hun identiteitskaart bij checkpoints en zijn sjiitische milities gedragen zich bijzonder agressief naar soennieten toe. U gaat nochtans in een wijk wonen waar sjiitische milities openlijk actief zijn (F. CGVS II, p. 7). Op geen enkele wijze maakt u aannemelijk dat u zich werkelijk in Bagdad heeft gevestigd na het afronden van uw opleiding in Jordanië.

Bovendien zijn ook uw vermeende vervolgingsfeiten ongeloofwaardig. U geeft te kennen dat u op eigen initiatief de opleiding aan de Royal Jordanian Air Academy heeft gevolgd, maar uit een Amerikaans audit rapport en een logboek over de oprichting van de nieuwe Iraakse luchtmacht blijkt dat de Iraakse luchtmacht gebruik maakte van de opleidingen die door de Royal Jordanian Air Academy worden aangeboden (zie blauwe map: Training the Iraqi Air Force, Lessons from a U.S. C-130 Advisory Mission; Logboek van The New Iraqi Air Force). Uit het logboek van The New Iraqi Air Force (zie blauwe map: pagina 5) blijkt er een opleiding in Jordanië gestart te zijn op 2 augustus 2013 en werd verwacht dat deze zou zijn afgerond op 8 augustus 2014. Precies in de periode dat u daar zat. Uit uw attesten blijkt immers dat u tussen november 2013 en juni 2014 meegedaan heeft aan allerlei testen aan de Royal Jordanian Air Academy. Uit dit alles blijkt dat uw opleiding door het Iraakse leger werd georganiseerd en betaald. Geconfronteerd met dit feit, blijft u volhouden dat u wel degelijk de opleiding zelf heeft bekostigd en dat u bent opgeleid als commercieel piloot. U ontkent evenwel niet dat er ook leden van de Iraakse luchtmacht daar werden opgeleid, maar dat zouden technici zijn en geen piloten (CGVS II, p. 5). Hoewel het niet gebruikelijk is om militaire piloten op te leiden bij een instituut voor de burgerluchtvaart, blijkt uit het auditrapport dat dit een praktische oplossing was omdat het Iraakse leger niet zelf over de capaciteit beschikte om piloten op te leiden (zie blauwe map: Training the Iraqi Air Force, Lessons from a U.S. C-130 Advisory Mission).

Voorts blijken ook andere verklaringen van u haaks te staan op informatie uit betrouwbare bronnen. Uit uw relaas blijkt dat u stelt vervolgd te worden vanwege uw soennitische geloofstrekking. Uw problemen begonnen pas echt op gang te komen nadat u promotie had gemaakt, de sjiieten trachten immers koste wat kost te voorkomen dat een soenniet op een belangrijke post zou komen in het leger (CGVS I, p. 21-22).

Het blijkt echter dat een soennitische generaal met de naam Duleimi, dezelfde soennitische stamnaam die u aanhaalt om mensen van Fallujah te duiden (CGVS I, p. 3), de persoon is die voor de omkadering van de nieuwe Iraakse luchtmacht heeft gezorgd (zie blauwe map: Logboek van The New Iraqi Air Force). Soennieten maken dus wel degelijk kans op promotie voor hoge posities in het leger, anders dan u beweert. Daarnaast verklaart u dat er nauwelijks soennieten bij de luchtmacht werkzaam zijn. 99%

van de officieren zou zelfs sjiietisch zijn (CGVS I, p. 21). Dit blijkt in het geheel niet het geval te zijn. De mix sjiiet/soenniet is 55/45 met meer soennieten op de post van officier. Bovendien rapporteren de Amerikanen in hun auditrapport dat er geen sprake is van sektarische spanningen binnen eskadron 23, het eskadron waartoe u behoorde (zie blauwe map: *Training the Iraqi Air Force, Lessons from a U.S. C-130 Advisory Mission*, Pagina 11). Op geen enkele wijze maakt u aannemelijk dat u ooit het voorwerp van vervolging heeft uitgemaakt, omwille van uw soennitische geloofstrekking.

Vervolgens geeft u aan dat u met een rang lager moest starten en kreeg u later een promotie als een soort dankbetuiging van Eerste Minister Maliki (CGVS I, p. 19; p. 21-22). Volgens het auditrapport (pagina 10) kreeg iedereen de rang van luitenant-kolonel of hun eerdere rang bij het voormalige leger onder Saddam Hussein (IqAF) als die hoger was. De rede achter het maximaliseren van de rang was om de hoogst mogelijk salarissen te kunnen betalen om zo geschikt personeel te kunnen rekruteren. Het meeste personeel promoveerde ook snel door tot de hoogst mogelijke rang voor die positie. Een belangrijke kritische noot van de Amerikaanse auditoren is dat Irakezen tamelijk weinig eigen initiatief nemen en dat alles vanuit bovenaf gestuurd moest worden. Het personeel bleef ook erg lang hangen zonder een duidelijke taakomschrijving en positie (Pagina 20; p. 24-26). Het is dan onlogisch dat een Amerikaan u onder zijn hoede zou nemen zonder formele benoeming, zoals u beweert. Veel promoties waren ook gebaseerd op cliëntelisme (Pagina 25). De Irakezen hadden dus duidelijk zelf alle touwtjes in handen als het om aanwerving en promotie ging. Ook uw claim dat men een onderzoek naar u deed, omdat men u blijkbaar niet vertrouwde is ongeloofwaardig (CGVS I, p. 14-15). Alle mensen die werden aangeworven komen vanuit het voormalige leger van Saddam Hussein. Er vond een grondige background check plaats, inclusief die van familieleden. De Iraki's waren verantwoordelijk om mensen in dienst te nemen. Mensen waren bijzonder bang om potentiële medestanders van milities aan te nemen, waardoor het aanwerven van bijvoorbeeld tolken zeer moeizaam verliep (zie blauwe map: *Training the Iraqi Air Force, Lessons from a U.S. C-130 Advisory Mission*, Pagina 10-12). Deze informatie wordt ook nog bevestigd door Lt. Col. Vincent Zaleski, een eskadron commandant van de Buitenlandse troepmacht destijds in Irak (zie blauwe map: *Lessons from building partnerships*). Geconfronteerd van al deze tegenstrijdigheden in uw relaas ten opzichte van de vaststellingen die het CGVS heeft gemaakt op basis van betrouwbare bronnen die specifiek de situatie van uw eskadron toelichten, haalt u enkel nietszeggende zaken aan over de algemene situatie of blijft u uw ongeloofwaardige verklaringen bevestigen.

Tot slot bestaat kan het CGVS ook niet besluiten dat er voor u een gegronde vrees bestaat louter uit het feit dat u gedeserteerd zou zijn. Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS II, p. 9-10), merkt het CGVS vooreerst op dat het bewijs dat u heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent niet geloofwaardig is. Het vonnis zou immers uitgesproken zijn op 11 december 2013, op een moment waarop het CGVS heeft aangetoond dat u nog altijd werkzaam was voor het Iraakse leger. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt op zich geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Er moet minstens sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw documenten kunnen alleen ter ondersteuning dienen om de feitelijkheid van uw asielrelaas te staven. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijskracht. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude).

Uw broer A. (A. K. M.– Ovr. (...)) heeft op 5 september 2016 afstand genomen van zijn asielaanvraag en België vrijwillig verlaten in samenwerking met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Op 31 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal tevens de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/09/2015

Overdracht CGVS: 18/01/2016

U werd op 28 juli 2016 van 17.50u. tot 18.01u. op gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en nogmaals op 26 september 2016 van 09.08u. tot 11.03u., telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester Catherine Smekens loco meester Franz Geleyn, was gedurende het gehele gehoor aanwezig op 28 juli en op 26 september vanaf 09.26u. tot het einde.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Ameriyat Fallujah in de provincie Al Anbar te Irak op 27 augustus 1979. U heeft tot 2002 in Ameriyat Fallujah gewoond. Daarna bent u bij uw echtgenoot gaan wonen in Fallujah. Vanaf 2004 bent u met uw echtgenoot in Bagdad gaan wonen. Uw echtgenoot werkte toen in de Groene Zone. In 2008 keerde u met uw echtgenoot terug naar Fallujah, waar u vervolgens tot 2012 heeft verbleven. In 2012 ging u naar Amman in Jordanië, waar u zou hebben verbleven tot halverwege 2014. Rond juli 2014 bent u zich opnieuw gaan vestigen in Bagdad, dit keer in de wijk Hurriya. Dit was tevens uw laatste gewoonlijke verblijfsadres in Irak. Voorts bent u van de soennitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Fartoussi.

U heeft drie broers en twee zussen. Eén van uw broers en één zus zouden momenteel in Irak woonachtig zijn. Uw zus F. (...) en uw broer M. (...) zijn ook naar België afgereisd om asiel aan te vragen. Uw broer A. (...) had in 2014 reeds een asielaanvraag ingediend in België en aan hem werd de status van subsidiair beschermde verleend.

Begin 2013 bent u naar Jordanië gegaan om uw echtgenoot te gaan vervoegen die daar reeds woonachtig was. Uw echtgenoot zou zijn gedeserteerd uit het leger en is in Jordanië van start gegaan met een 55.000 US dollar kostende opleiding voor piloot in de burgerluchtvaart aan de Royal Jordanian Air Academy in Amman. Op 11 december 2013 werd uw echtgenoot bij verstek veroordeeld voor desertie uit het leger. In 2014 bent u uw echtgenoot gevolgd terug naar Irak, omdat er een amnestiewet is uitgevaardigd voor gedeserteerde militairen. Een Iraakse advocaat, expert in de materie, had uw echtgenoot overtuigd dat het geen probleem ging zijn om in aanmerking te komen voor amnestie, maar dat hij wel persoonlijk aanwezig moest zijn in Bagdad. Daarop bent u zich halverwege 2014 terug gaan vestigen in Bagdad.

Op 1 september 2014 zou een gewapende groep u gewelddadig uit uw huis hebben gezet, omwille van uw soennitische achtergrond. Uw echtgenoot heeft nog aangifte gedaan in Irak, maar kort daarop bent u naar uw familie in Ameriyat al Fallujah gegaan. Van daaruit heeft u zich klaar gemaakt om via Jordanië naar België te vluchten.

Uiteindelijk heeft u nog een 9-tal maanden in Ameriyat al Fallujah verbleven.

Op 16 juni 2015 bent u naar Jordanië gevlucht. U bent hier vervolgens gebleven tot 12 augustus 2015. Vervolgens heeft u uw reis voortgezet richting Turkije via de luchthaven van Amman. U bent daarna van

Turkije naar Griekenland gereisd, om via de Balkanroute in België aan te komen op 21 september 2015. Op 22 september 2015 heeft u asiel aangevraagd in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en identiteitsdocumenten van uw kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. Aangezien uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag de erkenning van vluchteling en de status van subsidiair beschermde niet kan worden toegekend, dient te worden besloten dat u er evenmin in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit hoofde hiervan is de beslissing van uw echtgenoot ook voor u van toepassing. Deze beslissing luidt als volgt:

[idem motivering bestreden beslissing t.a.v. verzoeker]

Uw broer M. (...) heeft op 11 december 2015 afstand genomen van zijn asielaanvraag en België vrijwillig verlaten in samenwerking met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee afzonderlijke verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen, gelet op artikel 26 van het PR RvV, deze beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;"*

In hoofddorde weerleggen zij de motivering van de bestreden beslissingen en vragen om de toekenning van de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde vragen zij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vragen zij om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende documenten bij het verzoekschrift:

- Facebookpagina's van zijn zus S.A.I. (stuk A.3)
- Huurcontract in Kirkuk van S.A.I. en haar echtgenoot (stuk A.4)
- Identiteitskaarten van S.A.I. en haar echtgenoot (stuk A.5)
- Verblijfsattest van S.A.I. in Kirkuk (stuk A.6)

- Betalingsattesten van verzoeker ten gunste van de Royal Jordanian Aviation Academy (stuk A.7)
- Persberichten "*Sunni, Shiite divisions tearing Iraq' military apart, experts warn*" van Foxnews van 26 mei 2015 en "*What's wrong with the Iraqi Army*" van CNN van 27 mei 2015 (stukken A.8 en A.9)
- Cijfers van Iraq Body Count, beleidsnota's van het CGVS en persberichten ter ondersteuning van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (stukken B.1 tot B.25).

2.1.3. In een aanvullende nota, die in origineel wordt neergelegd ter zitting, brengen verzoekers volgende documenten aan:

- Documentatie betreffende verzoeker die ANTONOV 32 bestuurt en geen C-130 (stuk 1)
- Documentatie betreffende zijn opleiding bij Royal Jordanian Air Academy (RJAA) als Commercieel piloot (stuk 2)
- Betalingsbewijzen aan de RJAA (stuk 3)

Deze stukken werden ook opgenomen onder "*werkbadges*", "*opleiding certificaat anaton*", "*diploma Royal Jordanian Air*" en "*betalingen aan RYAA*" (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, nrs. 4, 6, 8 en 13).

- Documentatie betreffende het incident van 1 september 2014 (stukken 4 tot 11)
- Dit komt overeen met "*gerechtelijk dossier 9 pagina's*" (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, nr. 5).

- Vonnis van 11 december 2013 (stuk 12)
- Dit werd ook opgenomen onder "*gerechtelijk dossier 9 pagina's*" (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, nr. 5).

- Brieven van verzoekers advocaat in Irak M.A.G. (stuk 13)
- Website aviationcv.com (stuk 14)

- Documentatie betreffende het verblijf van zijn zus S.A.I. in Kirkuk (stukken 15 en 16)
- Deze stukken werden ook opgenomen onder "*bewijs van woonst S.*" (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, nr. 11).

- Documentatie die verzoekers werk als piloot bewijzen (stuk 17)
- Een aantal van deze documenten werd ook teruggevonden in het administratief dossier (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18).

- Foto's ter staving van het verblijf in Fallujah van 2008 tot 2012 (stuk 18).

In de nota werd ter beoordeling van de veiligheidssituatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus ook berichtgeving opgenomen over Bagdad en verwezen een arrest van de Raad.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het citeren van internationale of nationale bepalingen of beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Verzoekers kunnen worden bijgetreden dat zij aannemelijk hebben gemaakt dat verzoekers broers M. en A. en zijn zus S. niet in Jordanië woonachtig zijn. De Commissaris-generaal kan immers niet in redelijkheid steunen op een fragment van de facebookpagina van S. en iemand waarvan de identiteit niet kan worden achterhaald door de Raad, om te besluiten dat uit de eigen verklaringen van M., A. en S. blijkt dat zij in Jordanië woonachtig zijn.

Bovendien beperkt het stuk waarop de bestreden beslissingen steunen zich tot een enkele pagina waarbij niet kan worden achterhaald wanneer deze werd geraadpleegd (Landeninformatie, stuk 19, nr. 5), waarbij ook de gegevens die daaruit blijken uiterst beperkt zijn, zodat deze niet toelaten om de reële woonplaats van verzoekers zus S. en verzoekers broers M. en A. te achterhalen. De aangehaalde

aanpassing van deze gegevens in de bestreden beslissing laat dit evenmin toe. De argumentatie in de bestreden beslissing wordt nog verder ondermijnd door de verschillende documenten die verzoekers hebben voorgelegd ter ondersteuning van het verblijf van verzoekers zus S. in Kirkuk. Die documenten worden door de Commissaris-generaal niet in rekening gebracht bij de beoordeling van verzoekers' band met Jordanië. Verzoekers verklaringen over zijn band met Jordanië en in het bijzonder het feit of hij daar al dan niet over een familiaal netwerk beschikt, ondergraven geenszins zijn geloofwaardigheid. Verzoeker heeft immers van bij aanvang van de asielprocedure aangegeven dat hij een eerste keer naar Jordanië vluchtte in september 2012. Hij kon dan in Jordanië verblijven in het kader van een opleiding in de burgerluchtvaart van begin 2013 tot juni 2014 (CGVS-vragenlijst, stuk 20, p. 2). Ook gaf verzoeker te kennen dat hij in juni 2015 een tweede keer via Jordanië is gevlucht uit Irak en er kort verblijf kon verblijven (Z. DVZ-verklaring, stuk 20, p. 12). Dit wordt ook gelezen in de verklaringen van verzoekster (J. CGVS-vragenlijst, stuk 20B, p. 1-2; J. DVZ-verklaring, stuk 20B, p. 10). Tot slot is de stelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers zus S. en broers M. en A. in Jordanië wonen strijdig met de motivering dat een groot deel van verzoekers broers en zussen in Fallujah wonen, zoals in de volgende paragraaf van de bestreden beslissingen wordt aangenomen.

Verzoekers hebben een coherente verklaring voor het feit dat zij in 2008 dienden terug te keren naar verzoekers geboorteplaats Fallujah, waar verzoekers altijd heeft gewoond met hun gezin en waar verzoekers ouders nog steeds wonen en zijn familie van afkomstig is (Z. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 3, 5-6, 8-10). Verzoeker heeft immers aangegeven, met ondersteuning van originele documentatie, dat hij niet langer toegang kreeg tot de Green Zone, dat zijn contract met een Brits veiligheidsbedrijf afliep en dat hij daarom diende te verhuizen (Z. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 5, p. 3, 4, 11, 12; Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, nr. 4). Het is dan ook niet ongeloofwaardig dat verzoekers zich relatief veilig voelden wanneer zij in 2008 terugkeerden naar Fallujah en daar hebben verbleven tot 2012. De verwijzing naar de verklaringen van verzoekster in de bestreden beslissing bevestigen dit, aangezien zij verklaarde dat dit veiliger was dan in Bagdad te blijven. De Raad merkt overigens op dat verzoekster bij aanvang van de asielprocedure heeft aangegeven dat zij geboren is in Bagdad en daar is opgegroeid tot zij in 2002 huwde met verzoeker en naar Fallujah verhuisde (J. DVZ-verklaring, stuk 20B, p. 4-5). De motivering van de bestreden beslissingen dat zij geboren en getogen is in Fallujah wordt bijgevolg niet bijgetreden. Uit het feit dat verzoeker vanaf 2004 in Bagdad heeft gewerkt, kan evenmin worden besloten dat dit verzoekers' verblijf tussen 2008 en 2012 in Fallujah niet aannemelijk maakt.

Verzoekers' terugkeer naar Irak in juni 2014 is geenszins ongeloofwaardig te noemen. Verzoeker gaf immers aan dat zijn verblijf in Jordanië werd beëindigd doordat zijn opleiding voltooid was en heeft een voldoende aannemelijke toelichting gegeven waarom hij dacht te kunnen rekenen op een goede afloop van de procedure tegen het vonnis van 11 december 2013. Op het ogenblik dat verzoeker zijn opleiding burgerluchtvaart startte, namelijk begin 2013, was er nog geen sprake van een veroordeling. De bestreden beslissingen stellen dan ook onterecht dat het weinig zin had om deze dure opleiding burgerluchtvaart te volgen, nu deze bijna was voltooid op het ogenblik dat verzoeker werd veroordeeld. Op 3 juni 2014 werden de attesten van de opleidingen opgesteld, zodat verzoekers opleiding op dat ogenblik volledig was afgerond. Verzoekers hebben zich trouwens niet werkelijk in Bagdad gevestigd. Verzoeker verklaarde dat zij eerst zijn teruggekeerd naar zijn familie in Fallujah en dat zij via verzoeksters ouders een tijdelijk onderkomen hebben gezocht in Bagdad om de procedure tegen het vonnis te kunnen opvolgen. Het feit dat verzoekers reeds op 1 september 2014, na een maand, werden aangevallen en uit het appartement gezet, ligt in de lijn van de verklaringen van verzoekster dat het in Bagdad bijzonder gevaarlijk is en dat sjiiitische milities zich agressief gedragen naar soennieten (J. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6B, p. 7). Verzoekers' verklaringen over een Iraakse advocaat, expert in de materie, die verzoeker had overtuigd om het probleem van het vonnis op te lossen en dat verzoeker hiervoor persoonlijk aanwezig moest zijn in Bagdad worden ook voldoende aannemelijk gemaakt en ondersteund met documenten.

De bestreden beslissingen steunen verder nog op een document over de periode februari 2005 tot maart 2006, waarbij een Amerikaanse luitenant kolonel beschrijft hoe het Iraakse leger zijn eerste drie C-130 vliegtuigen verkreeg en hoe het Iraakse leger hiervoor werd opgeleid om deze vliegtuigen te gebruiken en te onderhouden (Landeninformatie, stuk 19, nr. 2). Verzoeker heeft echter in 2003 het leger verlaten en keerde pas in 2009 terug.

Hij blijkt overigens wel op de hoogte te zijn van de grote lijnen van de gebeurtenissen beschreven in het rapport (Z. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 18). Het is echter onmogelijk om op basis van deze informatie die de periode 2005-2006 beschrijft, de vervolgingsfeiten van 2012 en de opleiding burgerluchtvaart in Jordanië van begin 2013 tot juni 2014 als ongeloofwaardig te beschouwen. Ook het

logboek waarop de bestreden beslissingen steunen, kan geen basis vormen om te besluiten dat verzoekers verklaringen haaks staan op de gehanteerde landeninformatie. In tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal aanneemt, blijkt uit verzoekers verklaringen samen gelezen met de informatie uit het logboek over defensiecontracten betreffende de aankoop van F-16's (Landeninformatie, stuk 19, nr. 3) niet dat verzoekers opleiding burgerluchtvaart in Jordanië door het Iraakse leger werd georganiseerd en betaald. In het logboek is op 2 augustus 2013 sprake van een contract voor de opleiding van Iraakse luchtmacht studenten, waarvan de opleiding tegen augustus 2014 zou moeten zijn afgerond, terwijl verzoekers opleiding begin 2013 startte, de attesten reeds op 3 juni 2014 werden opgesteld en hij in juni 2014 nog terugkeerde naar Irak. Verzoekers verklaringen dat hij nooit met een F-16 heeft gevlogen en dat hij erkent dat er nog Iraakse luchtmacht studenten tegelijkertijd een opleiding volgden bij de RJAA, zijn ook niet in strijd met deze informatie (Z. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 4-5). Wat de verwijzing naar een soenitische generaal Duleimi in het logboek betreft, beperkt de informatie zich tot een verklaring waarbij deze generaal in januari 2014 in Ramadi nood had aan "*close air support*", wat een van de redenen was om te investeren in de Iraakse luchtmacht. Voorafgaand aan dit fragment wordt in het logboek overigens nog opgemerkt het beleid van etnische verdeling van Eerste minister Maliki niet bepaald heeft geholpen om de slagkracht van het Iraakse leger te verbeteren. Bijgevolg vinden verzoekers verklaringen over sektarische spanningen bij zijn terugkeer naar de Iraakse luchtmacht in de periode 2009-2012 opnieuw steun in en zijn deze zeker niet in strijd met de landeninformatie die aan het dossier werd toegevoegd.

De Raad stelt vast dat verzoekers' verklaringen, zoals weergegeven in het feitenrelaas van de bestreden beslissingen, geloofwaardig zijn, ondersteund worden met de nodige documentatie en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van hun godsdienst dan wel omwille van een politieke overtuiging die hen wordt toegeschreven door de sjiiitische milities en dat zij aldus als vluchteling dienen te worden erkend. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

Verzoekers' relaas gekoppeld aan de Iraakse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP